

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Miroslavou Hrehorovou v právní věci žalobce: **A. G.**, nar. x, státní příslušnost Ukrajina, bytem x, zast. Mgr. Tomášem Císařem, advokátem se sídlem Slezská 1, 120 00 Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, odbor azylové a migrační politiky, pošt. schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11.6.2014 č.j. OAM-94/ZA-ZA14-K01-2014,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 11.6.2014 č.j. OAM-94/ZA-ZA14-K01-2014, kterým žalovaný žalobci neudělil azyl podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zák. č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů. Žalobce nesouhlasí s napadeným rozhodnutím a poukazuje na porušení § 2 odst. 4 a § 3, § 4 a § 68 odst. 3 správního řád a dále pak ust. § 12, § 14 a § 14a zákona o azylu, jež byly aplikovány v rozporu se závaznými právními dokumenty. Poukazuje na použití nedostatečného množství podkladových informací a jejich neaktuálnost. Vytýká žalovanému, že nezohlednil dramatické zhoršení situace v zemi žalobce od dubna 2014 v důsledku vrcholícího ruského separatismu probíhající občanské války a vyhlášení mobilizace. Z tohoto důvodu považuje rozhodnutí za nepřezkoumatelné a přepjatě formalistické. Dále poukazuje na rozložení důkazního břemene v zájmu dostatečného zjištění stavu věci nebudícího důvodné pochybnosti. Namítá, že je na

straně správního orgánu, aby si pro žadatelem tvrzené skutečnosti – pokud o nich pochybuje – obstaral takové informace, které mu umožňují objektivně rozhodnout, zda skutečnosti tvrzené žadatelem mohou či nemohou zakládat důvodné obavy z pronásledování. Rozhodnutí dle žalobce vychází ze skutečností zastaralých a v důsledku časového posunu věcně nesprávných. Žalobce poukazuje na obavy z omezování jeho základních lidských práv a nebezpečí perzekucí v případě nuceného návratu na Ukrajinu. Uvádí, že oblast jeho bydliště je zasažena válkou, na území České republiky se nachází jeho manželka a děti, vyjádřil obavu z rizika trestního stíhání v případě dezerce a žalovaný se měl proto zabývat otázkou možného nejvyššího trestu v takové situaci. Rozhodnutí má v této věci rovněž za nedostatečné odůvodněné. Má za to, že mu měl být udělen humanitární azyl či doplňková ochrana. Odkazuje na budoucí doplnění právní argumentace a listinných důkazů.

Žalovaný popírá oprávněnost námitek uvedených žalobcem a současně s nimi nesouhlasí. Poukazuje na to, že při rozhodování vzal v úvahu skutečnosti tvrzené žalobcem a přihlédl k nim. Shromáždil také adekvátní informace o situaci v zemi původu. Vycházel z dostatečně zjištěného stavu věci, který svým rozsahem odpovídá předpokladům nezbytným pro vydání rozhodnutí. Situaci žalobce posoudil na základě dostatečného množství podkladových informací a zjištěný stav věci nebudí dle jeho názoru důvodné pochybnosti. Do spisu byly zařazeny aktuální informace z databáze ČTK a byla zohledněna konkrétní situace žalobce. Zařazením zpráv a informací o Ukrajině z různých zdrojů v časovém rozpětí datovaném od října 2013 do dubna 2014, resp. do května 2014, v případě Infobanky ČTK tak nebyl žalobce na svých právech nikterak zkrácen. Nepominul vážnost aktuální situace, nicméně jako legitimní označil požadavek účasti zákonnou cestou specifikovaných skupin občanů na vojenských operacích uskutečněných armádou s cílem potlačení separatistických tendencí na jihu a jihovýchodě země v zájmu udržení územní celistvosti Ukrajiny. Navzdory stávajícím problémům zdůraznil, že se nejedná o stav, který by svým rozsahem bylo možné označit jako vnitřní ozbrojený konflikt, v jehož důsledku by žalobce byl ohrožen skutečným nebezpečím vážné újmy. Také poukázal na možnost vnitřního přesídlení v rámci Ukrajiny do oblasti, kde k ozbrojeným střetům se separatisty nedochází. K obavám žalobce z perzekuce a trestu v případě dezerce žalovaný odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Ve věci žádosti žalobce o udělení humanitárního azylu odkázal žalovaný na judikaturu Nejvyššího správního soudu, dle které udělování azylu na základě ustanovení § 14 zákona o azylu je ze své povahy výjimečné a dochází k němu např. u osob zvláště tělesně postižených či zvláště těžce nemocných, osob přicházejících z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory. Problémy žalobce však správní orgán takto vyhodnotit nemohl. Dále poukázal na to, že se v rozhodnutí dostatečnou měrou zabýval i soukromým a rodinným životem žalobce. Ve světle zjištěných skutečností popsal, proč nepovažuje skutečnost uzavření manželství s ukrajinskou státní příslušnicí, byť s trvalým pobytem na zdejšího území, za okolnost vedoucí k udělení mezinárodní ochrany. Písemnosti zařazené ve spise do doby vydání rozhodnutí nedokládají žalobcovo otcovství. Dále poukazuje na skutečnost, že žalobce uzavřel manželství dne 23.4.2013, tento krok však realizoval v situaci probíhajícího odvolacího řízení proti rozhodnutí o správním vyhoštění. Správní spis také obsahuje výpis z rejstříku trestů ze dne 5.2.2013 a kopii rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 3 č.j. 1T 126/2012 ze dne 13.2.2013, jímž byl žalobce odsouzen za přečin padělání a pozměňování veřejné listiny podle § 348 odst. 1 alinea první trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 6 měsíců, jež mu byl podmíněně odložen stanovením zkušební doby 2 let. Usnesením Městského soudu v Praze č.j. 9To 99/2013 ze dne 28.3.2013 bylo žalobcovo odvolání proti rozsudku zamítnuto. Ač žalobci nebyl tímto rozhodnutím uložen trest vyhoštění, dle žalovaného je z výše uvedených i dalších písemností ve spise dostatečně patrné, že v průběhu svého pobytu na zdejšího území, na jehož délku

žalobce poukazuje, má problém realizovat svůj život bez konfliktů se zákonem, což snahu o bezproblémovou integraci do české společnosti právě nedokládá. Řízení o mezinárodní ochraně nelze využívat jako prostředek legalizace pobytu v situacích, kdy již nebylo možné účinně využít instituci zákona o pobytu cizinců. Rovněž sňatek se státní příslušnicí Ukrajiny nepředstavuje skutečnost azylově relevantní, neboť realizace soukromého a rodinného života žalobce není bezpodmínečně vázána na zdejší území. Rovněž z hlediska posouzení jednotlivých důvodů k eventuálnímu udělení doplňkové ochrany považuje žalovaný své rozhodnutí za dostatečně zdůvodněné.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu tvrzených důvodů nezákonnosti, kterými je vázán, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Z obsahu spisového materiálu vyplývá, že žalobce podal dne 13.3.2014 žádost o udělení mezinárodní ochrany, v níž uvedl, že Ukrajinu opustil na jaře roku 2004 a od té doby žije v Praze. Za důvod svého odjezdu z vlasti označil špatné podmínky na Ukrajině, a proto do České republiky odjel za práci a za lepším životem. O mezinárodní ochranu žádal z důvodu legalizace svého dalšího pobytu a také z důvodů rodinných a politických. V České republice má rodinu, manželka je těhotná a na Ukrajině nemají kde bydlet. Při pohovoru konaném dne 13.3.2014 žalobce uvedl, že o mezinárodní ochranu žádá, protože byl neúspěšný při žádosti o pobyt. Na Ukrajinu se nechce vrátit kvůli tamějším současným událostem a také proto, že v zemi již nikoho nemá. Na dotaz, co mu brání ve společném návratu na Ukrajinu, odpověděl, že v ČR mají s manželkou bydlení, manželka má práci a na Ukrajině nemají, kam jít. Rodiče manželky žijí v Doněcku, žadatel je v kontaktu s matkou své ženy po telefonu. K nim by jet ani nemohli, protože je tam situace stejná jako u něho v Dněpropetrovsku, tedy nepřehledná, je tam chaos. Potvrdil, že ve vlasti nikdy nebyl politicky aktivní a neměl žádné potíže se státními orgány.

Udělení mezinárodní ochrany je pouze specifickým způsobem legalizace pobytu na území České republiky a to z přesně vymezených důvodů. Žalobce v žádosti o udělení mezinárodní ochrany ani při pohovoru neuvedl skutečnosti, pro které by mu mohl žalovaný udělit azyl podle § 12 písm. a) či b) azylového zákona. Soud dospěl k závěru, že žalobce v průběhu správního řízení neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován. Žalobce výslovně sdělil, že nebyl nikdy členem žádné politické strany ani jiné organizace a v průběhu správního řízení neuvedl, že by se ve své vlasti jakkoliv politicky angažoval či měl ve vlasti jakékoliv potíže spojené s uplatňováním politických práv a svobod.

Podle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště. Žalobce za důvod neochoty vrátit se do vlasti označil špatné podmínky na Ukrajině a snahu dosáhnout odjezdem do ČR lepšího života. Také vyslovil obavy z bezpečnostní situace na Ukrajině a strach z případného nástupu vojenské služby. Žalovaný situaci žalobce posuzoval na základě informací o Ukrajině z různých zdrojů v časovém rozpětí od října 2013 do května 2014 a soud se ztotožňuje s posouzením žalovaného, které je uvedeno v napadeném rozhodnutí. Především je nutno zdůraznit, že žalobce pochází z Dněpropetrovské oblasti, které se nepokoje vyhnuly,

a tato oblast se nachází pod plnou kontrolou současné proevropsky orientované vlády. Také snaha žalobce vyhnout se nástupu vojenské služby není sama o sobě důvodem k udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu. Strachem z pronásledování rovněž není obava, že v souvislosti s jeho dezercí z armády by mohl být trestně stíhán.

Výčet důvodů pro udělení azylu vyjmenovaných v § 12 zákona o azylu je taxativní, což znamená, že z jiných důvodů nelze azyl udělit. Mezi těmito taxativně vypočtenými důvody ust. § 12 o azylu není existence rodinných vazeb stejně jako žalobcem tvrzená snaha o legalizaci pobytu.

Soud stejně jako žalovaný neshledal podmínky pro udělení azylu podle § 13 azylového zákona. Z výpovědi žalobce v průběhu správního řízení ani ze zjištění správního orgánu nevyplývá, že by v České republice byl udělen azyl některému z rodinných příslušníků žalobce ve smyslu tohoto zákonného ustanovení.

Rozhodnutí o udělení azylu z humanitárních důvodů dle § 14 azylového zákona je věcí správního uvážení, kdy soud nemůže nahradit správní uvážení žalovaného vlastní úvahou o tom, zda žalobcem uplatněné důvody žádosti o mezinárodní ochranu lze považovat za relevantní z hlediska tohoto ustanovení. Je proto třeba, aby žalovaný v odůvodnění rozhodnutí uvedl úvahy či závěry, které se budou týkat případných důvodů pro udělení humanitárního azylu. Tuto povinnost žalovaný v napadeném rozhodnutí splnil. Žalovaný se zabýval rodinnou, sociální a ekonomickou situací žalobce a přihlédl i k jeho věku a zdravotnímu stavu. Po posouzení celého případu žalobce nezjistil důvody o tom, že jeho osobní a rodinná situace je nějakým způsobem výjimečná s ohledem na existenci okolností odůvodňujících udělení humanitárního azylu. Ani existenci rodinných vazeb na území ČR, o nichž se žalobce zmínil, nelze v souladu s názorem NSS vyjádřeným v rozsudku č.j. 3Azs 12/2003 ze dne 15.10.2003, či č.j. 1Azs 5/2011 ze dne 28.4.2011, považovat za důvod pro udělení azylu z humanitárních důvodů.

Žalovaný neshledal ani naplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a a § 14b azylového zákona.

Doplňková ochrana dle § 14a azylového zákona se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě existují důvodné obavy, že pokud by byl vrácen do státu, jehož je státním občanem nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, hrozilo by mu skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2 citovaného ustanovení a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem nebo svého posledního trvalého bydliště.

Pro aplikaci zmíněného ustanovení je třeba zkoumat, zda žadatel splňuje zákonem stanovená kritéria, které popsal Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31.10.2008 č.j. 5Azs 50/2008-62 dostupném na www.nssoud.cz. Podle citovaného rozsudku je třeba k udělení doplňkové ochrany splnit kumulativně následující podmínky: „Žadatel (1) se musí nacházet mimo zemi svého původu; (2) musí mít důvodné obavy, že mu hrozí skutečné nebezpečí (reálná hrozba); (3) vážné újmy; (4) nemůže nebo není ochoten využít ochrany v zemi původu; a (5) nesmí se na něj vztahovat vylučující klauzule.“ Udělení doplňkové ochrany je dále vyloučeno v případě, že žadatel splňuje podmínky pro udělení azylu (§ 28 odst. 1 azylového zákona). Žalovaný se při posouzení žádosti zaměřil především na třetí podmínku, tj. na otázku, zda žalobci hrozí v případě návratu na Ukrajinu vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2

azylového zákona. Při posouzení ve vztahu k existenci důvodu pro udělení doplňkové ochrany vycházel správní orgán především z výpovědi žalobce, jím doložených materiálů, z materiálů z řízení o správním vyhoštění, z výpisu z evidence cizinců a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině.

Soud souhlasí se závěry a s odůvodněním žalovaného, který došel k závěru, že podmínka stanovená v § 14a azylového zákona není splněna, tedy že žalobci vážná újma nehrozí. Žalobce neuvedl a ani správní orgán nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by mohla žalobci hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma uložením nebo výkonáním trestu smrti. Z informací, které žalovaný k posouzení měl k dispozici, vyplývá, že trest smrti byl na Ukrajině v roce 2000 zrušen. Správní orgán se také zabýval otázkou, zda žalobci hrozí v případě návratu do vlasti nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání a nezjistil žádnou skutečnost, ze které by vyplývalo, že by žalobce byl vystaven na Ukrajině skutečně hrozícímu nebezpečí vážné újmy podle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Z informací o zemi původu žalobce bylo zjištěno, že zhoršená bezpečnostní situace panuje ve 2 oblastech z celkového počtu 24, na něž je Ukrajina administrativně rozdělena. Konkrétně se jedná o Doněckou oblast a Luhanskou oblast. Ve zbytku země je bezpečnostní situace stabilní. Žalobce pochází z Dnětropolitovské oblasti, které se nepokoje vyhnuly. Soud se proto ztotožňuje s žalovaným v tom, že v zemi původu žalobce neprobíhá takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žalobci za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu.

Soud neshledal důvodnou námitku žalobce, že rozhodnutí žalovaného vychází ze zastaralých a v důsledku časového posunu věcně nesprávných skutečností. Zprávy o situaci v zemi původu byly k datu vydání napadeného rozhodnutí žalovaným přiměřeně aktuální. Soud vychází z pravidla stanoveného v § 75 odst. 1 s.ř.s., dle kterého při přezkoumání správního rozhodnutí je nutno vycházet ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Z tohoto pravidla sice existuje výjimka, avšak ta v nyní projednávaném případě nastala, protože žalobce v žalobě netvrdil žádné nové okolnosti (opakoval jen to, co již žalovaný posoudil ve správním řízení) a ani z ničeho nevyplynulo, že by v době rozhodování soudu došlo v zemi původu žalobce ke změně bezpečnostní situace.

Soud se ztotožňuje s žalovaným také v tom, že nejsou dány důvody pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny. Samotná existence rodinného života automaticky neznamená povinnost udělit doplňkovou ochranu za účelem jeho realizace. Účelem zákona o azylu je poskytnout ochranu lidem, kteří z azylově relevantních důvodů nemohou žít v zemi svého původu. V případě žalobce tyto předpoklady naplněny nebyly. Argumentaci žalobce ohledně zásahu do rodinného života může žalobce použít v řízení o pobytové oprávnění v režimu zákona o pobytu cizinců. Dle názoru soudu právo na soukromý a rodinný život tak, jak je garantováno mezinárodním právem, nezaručuje právo na výběr nejvhodnějšího místa na rozvíjení rodinného života. Pokud chce žalobce setrvat na území ČR, má možnost svůj pobyt řešit dle zákona o pobytu cizinců.

Ze všech shora uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož náhrada nákladů řízení přísluší tomu, kdo měl ve věci úspěch. Žalobce neměl ve věci úspěch, žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 25. listopadu 2014

JUDr. Miroslava H r e h o r o v á v.r.
samosoudkyně